25. srpna

SV. MARIE OD UKŘIŽOVANÉHO, PANNY

Mariam (počeštěně Miriam) Baouardy [bauárdy] se narodila 5. ledna 1846 v Abellinu v Galileji. Záhy osiřela, její výchovy se ujal strýc. Ve dvanácti letech odmítla navrhovaný sňatek, od příbuzných utekla a pracovala jako služebná. Práce ji přivedla do Marseille, kde, ač negramotná a neznalá francouzštiny, zahájila roku 1865 postulát u Sester sv. Josefa. Sestry, rozpačité ze stigmat a extází, které provázely její důvěrný vztah s Ježíšem, jí po dvou letech doporučily přestup na Karmel. V jednadvaceti letech vstoupila do kláštera bosých karmelitek v Pau [po], odkud byla vyslána k založení nového kláštera v indickém Mangalúru. Tam složila sliby jako laická sestra. Vynikala pokorou a úctou k Duchu svatému. Během extází měla Mariam duchovní účast na dění v církvi, v extázích také skládala své modlitby–básně. Svá mimořádná duchovní obdarování prožívala velmi bolestně, byla sužována těžkými pokušeními i posedlostí, spolusestry ji odmítaly. Roku 1872 ji biskup poslal zpět do Pau, o tři roky později jí bylo povoleno založit klášter v Betlémě, připravovala založení v Nazaretě. Zemřela po vyčerpávajících bolestech 26. srpna 1878, je pohřbena v karmelitánském kostele v Betlémě. Blahořečena byla v roce 1983, svatořečena roku 2015.

Společné texty o pannách.

Modlitba se čtením

HYMNUS

Pozvala jsem celou zemi,
aby tě chválila, aby ti sloužila,
navždy a bez toho, že by někdy přestala!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem širé moře,
aby tě chválilo, aby ti sloužilo,
navždy a bez toho, že by někdy přestalo!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem ptáky nebe,
aby tě chválili, aby ti sloužili,
navždy a bez toho, že by někdy přestali!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem jasné hvězdy,
aby tě chválily, aby ti sloužily,
navždy a bez toho, že by někdy přestaly!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem všechny lidi,
aby tě chválili, aby ti sloužili,
navždy a bez toho, že by někdy přestali!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Odhal mi Milovaného,
abych tě chválila, abych ti sloužila,
navždy a bez toho, že bych někdy přestala!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Druhé čtení +

Dopis svaté Marie od Ukřižovaného jejímu zpovědníkovi, otci Lazarovi od Kříže, 15. března 1873

(Z knihy: Pierre Estrate, Miriam – malá Arabka, KNA 2015, s. 304-305)

Chtějme srdce větší než nebe, země i moře

Můj otče, dobrý Bůh si od vás žádá hlavně dvou věcí. Boží Srdce plane touhou po vaší poslušnosti a slepé odevzdanosti právě narozeného dítěte. Nepřemýšlejte nad tím a nechte se umístit tam, kam vám určí poslušnost, spolehněte se… Přijdou na vás chvíle pokušení a ponížení, snášejte je s radostí, bez reptání, a buďte si jistý, že Boží slovo se musí naplnit, nikam nepadá bez užitku. Lidé často dělají pravý opak, ale Pán je ve svých slibech věrný. Budou mluvit proti vám, kamkoli přijdete; vždy najdete někoho, kdo bude zkoušet vaši trpělivost a vaši lásku. Buďte věrný a jděte stále vpřed, buďte připravený kdykoliv obětovat svůj život za ty, kdo vám budou působit utrpení. Pamatujte, že to, co pro ně vykonáte, není mnoho v porovnání s tím, co pro vás chystá Bůh. Druhá věc, kterou si od vás dobrý Bůh žádá, je pokora a hlavně opatrnost.

Dovolte, abych vám řekla, že nejste dost opatrný. Dnes, ještě více než kdy jindy, zvláště v tomto ošidném století, je velmi vzácné najít srdce přímé a upřímné.

Můj otče, pokud je to možné, prolévejme oba krvavé slzy vděčnosti Bohu za všechno, co udělal, i za to, co se ještě pro nás chystá udělat. Jak jen jsou naše srdce malá, aby milovala Ježíše! Je třeba vytrvale a upřímně toužit, často říkejme: „Pane, chtěla bych srdce větší než nebe, země i moře, abych tě mohla milovat. Umírám zahanbením, že jsem nemilovala Ježíše tolik, jak bych si přála…“

Zapřísahám vás… nechte ostatní mluvit, ať si říkají, co chtějí. Bůh je Bůh, a i kdyby se nebe a celá země obrátily proti duši, aby jí otřásly, proti duši, kterou střeží Bůh, nic nezmůžou. To vám neříkám za sebe, ne! Sama jsem před Bohem plná hanby, ne před tvory, ale před svým Stvořitelem.

Mohou o mně říct, jak už se to stalo, že jsem ve spojení s nebem, a potom zas, že jsem ve spojení s peklem: nic z toho mě ani nepotěšilo, ani nezarmoutilo. Jsme jen to, co jsme před Bohem. Vyhnanství je krátké a já mám jedinou touhu, můj otče: jít za Bohem co nejrychleji a opustit tuto zemi, protože mám strach, když vidím, že i duše tak čisté a tak moudré padly hrozivým pádem. A co teprvé já, plná hříchů a nevědomosti, co by bylo se mnou? Běda, proste Pána, aby mě raději vytrhl z této země, než abych ho urazila. To nikdy, tisíckrát ne! Nikdy bych ho nechtěla urazit, to raději zemřu…! Omluvte ten hrozný dopis, který vám píši, můj otče, odpusťte mi, žehnejte mi a bez ustání proste Ježíše, aby mě uchránil celou jen pro sebe.

Vaše nehodná dceruška, sestra Miriam od Ukřižovaného

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ z dopisu sv. Marie od Ukřižovaného

Vůbec se nedivte tomu, co vidíte a slyšíte v současné době, a nehněvejte se kvůli tomu; naopak, každého omlouvejte. * Zapřísahám vás, pro lásku k našemu Milovanému, omlouvejte všechno a všechno snášejte.

V. Nechme tvory, ať nás soudí; buďme souzenými, ale nebuďme soudci. * Zapřísahám vás.

Nebo:

Vize svaté Marie od Ukřižovaného,
kterou obdržela během exercicií před svými sliby
(Z knihy: Pierre Estrate: Miriam – malá Arabka, KNA 2015, s. 184-185)

Pyšný a pokorný člověk

Náš Pán stál přede mnou. Viděla jsem ho, chtěla jsem jít k němu, ale nemohla jsem. Ježíš se mi zdál tak křehký, jako luční květ, který hned zvadne, když se ho dotknete. Chtěla jsem se k němu přiblížit, ale nohy mě nemohly unést. Přesto mi připadalo, že jsem trochu postoupila a řekla jsem: „Pane, trochu jsem se k tobě přiblížila, stojíš přede mnou, moje oči tě vidí, moje uši tě slyší. Dej mi prosím sílu, abych došla až k tobě.“ A zároveň jsem vzývala Ducha svatého, aby mi dal sílu.

Pak mě někdo uchopil a řekl: „Dívej se před sebe.“ Dívala jsem se a zdálo se mi, že vidím zahradu s květinami, stromy a ovocem. Před zahradní bránou byl založený velký oheň. Kdo chtěl vejít dovnitř, musel projít tímto ohněm. V tu chvíli jsem spatřila před zahradou dvě osoby. Jedna kráčela hrdě, s hlavou vztyčenou, druhá měla hlavu skloněnou a byla celá ohnutá. První osoba nebojácně vstoupila s hlavou stále vzpřímenou. Vešla do zahrady a trhala květiny i ovoce podle libosti. Když se pak vrátila k bráně, znovu prošla plameny, aby se dostala ven. Nyní však oheň spálil všechno, co měla na sobě i co nesla s sebou. Stála venku úplně nahá. Druhá osoba také vstoupila do zahrady, ale když vkročila do ohně, hodně se sklonila, takže jí šaty neshořely. Jakmile byla uvnitř, rozeběhla se, sbírala spoustu květin a ovoce všeho druhu a k bráně zahrady se vrátila s plnou náručí květů i plodů. Aby prošla ohněm, sklonila se ještě víc než prve a plameny se jí ani nedotkly, takže vyšla ven krásnější a bohatší než předtím.

Zeptala jsem se, co to znamená, a můj průvodce mi řekl: „Oheň představuje soužení, problémy, úzkost, utrpení a zkoušky života. Pán posílá lidi, aby natrhali květy a ovoce.

První osoba, která vstoupila do zahrady a vyšla ven chudá, smutná a nahá, je obrazem těch, kteří ve zkouškách zpychnou: kvůli své pýše, sobectví a sebelásce nakonec o všechno přijdou. Druhá osoba je obrazem duší, které se v utrpení a ve zkouškách pokoří. Získají tak mnoho květů i plodů.

V okamžiku smrti pak nabídnou své květy i plody Pánu. Obě duše přijdou před Pána a ten se jich bude vyptávat. Řekne první duši: ‘Vstoupila jsi do zahrady, trhala jsi květiny a ovoce – kde je máš?’

‘Pane,’ odpoví duše, ‘oheň, kterým jsem musela projít, všechno spálil, pohltil. Nic mi nezůstalo.’

‘Nu dobrá,’ řekne na to Pán, ‘když nemáš nic, jdi s těmi, kteří nejsou nic. Zlořečená, neznám tě!’

Pak se Pán obrátí na druhou duši, která své ovoce skryla: ‘A ty, co jsi nasbírala?’ Duše hned rozloží před Pánem vše, co dosud skrývala, skloní hlavu a řekne: ‘To ty jsi mě nesl a ty jsi nasbíral všechno to ovoce.’ A Pán jí odpoví: ‘Vstup a odpočiň si, pojď se radovat se svým Pánem.’“

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ Jak 4,6.5.10

Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. * Duch, který v nás přebývá, má nás až k žárlivosti rád.
V. Pokořte se před Pánem, a on vás povýší. * Duch.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Ranní chvály

HYMNUS

Duchu svatý, obejmi mne,
Lásko Boží, stravuj mne,
na cestu pravdy uveď mne,
a s Ježíšem zasnub mne.

Maria, doprovázej mne,
ochraňuj mne před klamem,
nebezpečím a každým zlem,
požehnej mi s Ježíšem.

Prameni světla, osvěť mne,
pokojem svým naplň mne.
Hladová jsem – přijď, nasyť mne,
žíznivá jsem – osvěž mne.

Nevědomá jsem – pouč mne,
chudá jsem – obohať mne.
Celá se tobě oddávám,
přijď a působ ve mně sám.

Závěrečná modlitba

Bože, Otče milosrdenství a veškeré útěchy, ty jsi svatou Marii od Ukřižovaného, pokornou dceru Svaté země, přivedl ke kontemplaci tajemství svého Syna a učinil jsi ji svědkem lásky a radosti Ducha svatého; na její přímluvu nám dej ochotu k účasti na Kristově utrpení, abychom měli také účast na jeho slávě. Neboť on s tebou…

Nešpory

Hymnus

Pozvala jsem celou zemi,
aby tě chválila, aby ti sloužila,
navždy a bez toho, že by někdy přestala!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem širé moře,
aby tě chválilo, aby ti sloužilo,
navždy a bez toho, že by někdy přestalo!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem ptáky nebe,
aby tě chválili, aby ti sloužili,
navždy a bez toho, že by někdy přestali!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem jasné hvězdy,
aby tě chválily, aby ti sloužily,
navždy a bez toho, že by někdy přestaly!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Pozvala jsem všechny lidi,
aby tě chválili, aby ti sloužili,
navždy a bez toho, že by někdy přestali!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Odhal mi Milovaného,
abych tě chválila, abych ti sloužila,
navždy a bez toho, že bych někdy přestala!
Mé srdce je sjednocené s tebou, Lásko.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.